

công ty Mai Hà, như anh đã từng giúp cho Công ty này từ lúc mới thành lập ở Nhatrang.

Khi toàn bộ Công ty Mai Hà vượt biên ngoạn mục, tôi mừng thầm cho anh Phương và gia đình. Nhưng lần về Sài Gòn công tác tôi ngạc nhiên khi thấy anh Phương vẫn còn ở lại, không biết vì lý do gì.

Lúc bấy giờ, cả nước nói chung, Sài Gòn nói riêng, lòng người đổi thay, đổi nhau, lừa đảo nhau, cướp đoạt của nhau, không ai còn lòng tin. Thậm chí đã có người nói câu : "mày là người duy nhất chưa lừa tao". Anh Phương cũng như tôi đều là những nạn nhân, nên chúng tôi tìm đến với nhau tìm đường vượt biên chung. Đến lúc này tôi mới biết là anh Phương không có đủ tiền cho cả gia đình mà chỉ có đủ tiền để mua vé cho anh ấy và hai người con thôi. Phần tôi cũng vậy. Thế là chúng tôi sáu người sẵn sàng chờ đợi chuyến đi. Trong thời gian chờ mót nôi, một hôm anh Phương vội vã đến tìm tôi và báo cho tôi biết tin mừng là có một nhà thầu khoán quen với anh ấy tổ chức chuyến đi và cho tất cả gia đình anh ấy đi với điều kiện là sang tới Úc anh ấy phải làm cho công ty của ông ta trong vòng mười năm, và xin lỗi tôi. Tôi thành thật mừng cho anh ấy đã gặp được người tốt giúp, nhất là trong lúc mọi người đều tìm cách lừa nhau. Trước ngày anh Phương đi, tôi đến tận nhà của anh ở Phú Nhuận để chia tay với anh chị ấy và gia đình. Chị Phương, lúc đó đang còn bị cấm, nói với tôi là tháng này anh chị ấy xấu lắm, không nên xuất hành. Do vậy chị không an tâm. Nhưng chị ấy hy vọng ngày hôm đó là 29 âm lịch, ngày mai tới bến đợi và nếu có xuất phát ngay thì cũng cuối ngày 30, hết tháng rồi. Tôi ra về trong lòng hân hoan mừng cho anh chị Phương.

Một tuần sau tôi được tin chiếc thuyền của anh chị ấy bị nạn. Người anh của anh Phương cũng đến nhà tôi báo hung tin cho tôi. Các bạn ở nước ngoài cũng ra công tìm kiếm.

Đã hai mươi năm trôi qua lúc nào hình ảnh những ngày công tác chung ở cầu Cỏ May và ngày cuối cùng chia tay với anh chị ấy cũng sống mãi trong tôi và lúc nào tôi cũng xem anh Phương và gia đình như đã đi lạc vào một cõi xa lạ nào đó, "một cõi nào yêu dấu hơn đây". *

* Thơ Định Giang " Để vĩnh viễn người về cõi khác, Một cõi nào yêu dấu hơn đây" ■

Tình Tuyệt Vọng

*Lòng ta chôn một khối tình
 Tình trong giây phút mà thành thiên thâu
 Tình tuyệt vọng nỗi thâm sâu
 Mà người gieo thảm như hâu không hay
 Hỡi ơi người đó ta đây
 Sao ta thui thủi đêm ngày chiếc thân
 Dấu ta đi trọn đường trần
 Chuyện riêng há dám một lần hé môi
 Người dù ngọc nói hoa cười
 Nhìn ta như thể nhìn người không quen
 Đường đời lặng lẽ bước tiên
 Ngờ đâu chân đạp lên trên khối tình
 Một niềm tiết liệt doan trinh
 Xem thơ nào biết có mình ở trong
 Lạnh lùng lòng sẽ hỏi lòng:
 Người đâu tả ở mấy dòng thơ đây*

Khái Hưng dịch từ bản "Sonnet D'Avers" của thi sĩ Felix Avers